

Imigrační debata: USA ani Evropa nejsou povinné podporovat zkrachovalé státy

Autor: Ted Sallis

Poznámka Kevina MacDonalda:

Jsem přesvědčen, že dokud nebudeme otevřeně mluvit o rasových/etnických genetických zájmech, nemůžeme zvítězit. Striktní americký imigrační zákon z roku 1924 vycházel z nepokryté snahy zachovat etnický status quo, tedy přání a zájmu všech už v zemi žijících skupin podržet si své etnické zastoupení. **Boasiánský útok** proti konceptu rasy, z něhož se mezi západními elitami časem stalo bezmála náboženské dogma, je nejmocnější zbraní namířenou proti bělošským zájmům a zachování Západu jako entity alespoň vzdáleně připomínající civilizaci specifické etnické skupiny. Na tento konsenzus proti formulaci bělošských rasových zájmů pak pozorně dohlížejí média, politické prostředí a dokonce i většina zaměstnavatelů. Ted Sallis v následující esaji ukazuje, že následkem porážky v této bitvě se konzervativci pouštějí do všemožné argumentace, která pravděpodobně sice je v mnoha případech vedena skrytou snahou zachovat

bělošskou demografickou převahu, nevyhnutelně se však setkávají s neúspěchem. Když konzervativci hořekují nad stávající situací a současně dávají ruce pryč od darwinismu, měli by si nejprve uvědomit, že právě úspěšný útok proti darwinismu je tou nejhorší intelektuální pohromou pro bělochy a jejich civilizaci.

Už dříve jsem se zabýval pokračující zvráceností, za níž považuji debaty o imigrační amnestii. Od vzniku oné eseje se objevily jisté náznaky odporu vůči politice establishmentu, který nadřazuje zájmy imigrantů těm původních bílých Američanů. Tyto náznaky ovšem dosud nevedly k ničemu účinnějšímu. Bez ohledu na konečný osud tohoto konkrétního legislativního počínu je však jasné, že argumenty na obou stranách se striktně vyhýbají rase. Jako by „to“ nikomu nedocházelo. Podívejme se proto na některé běžné argumenty ohledně imigrace, především pak ty, jež slýcháváme od lidí vystupujících proti amnestii a zkusme zjistit, proč jim zdá se to nejdůležitější nakonec uniká.

Problémem je ilegální imigrace, tedy porušování zákona. S legální imigrací nemáme žádný problém!

Ve starší eseji pro TOO jsem napsal:

Nejjednodušším řešením celého problému ilegální imigrace by byla legalizace všech imigrantů. Jakmile budou mít všichni Mexičané zaručeno právo přistěhovat se do USA, bude naše vláda moci upřímně rozhlásit, že ilegální imigrace z Mexika poklesla na nulu. Tato možnost je názornou likvidací „nerasistického“ argumentu: „nejsme proti imigraci jako takové, jen té nelegální.“ Když se někdo takto dobrovolně zažene do kouta, je už jen otázkou času, než establishment prokoukne jeho bluf a zlegalizuje úplně všechny s otázkou: „Tak teď co máte za problém? Vždyť tu všichni jsou legálně! Nejste snad rasisti, že ne?“

Řádné perspektivy můžeme nabýt také úvahou, zda by masy barevných ilegálních vetřelců v USA byly pro naše zájmy menší pohromou, kdyby sem přišly legálně. Také se lze ptát: kdybyste si měli vybrat, dali byste přednost milionu legálních afro-asijsko-latinskoamerických imigrantů před milionem **ilegálních imigrantů z Evropy?**

Jistě, otázka legality má *jakýsi* význam (nad rámec motivace bezrasových konzervativců). Okázalé pohrdání zákony konec konců není dobré a země, která nedokáže kontrolovat své hranice, snad ani tak úplně není zemí. Ale i tak bychom si měli nalít čistého vína – naší hlavní výtkou vůči těmto imigrantům je *kým a čím jsou*, ne jak se sem dostali. Mám za to, že ne úplně všem konzervativcům, kteří kvílí o nelegální imigraci, je rasové smýšlení zcela cizí a odpor proti ilegální imigraci tak může být jedním z oněch projevů „implicitního bělošství“, kdy se kradmé rasové motivy maskují za právní, společenské a kulturní zástěrky. Jak jsem ale uvedl výše, volání po zákonnosti nakonec k úspěchu nevede, protože jej lze anulovat prostou

legalizací přichozích. A neměli bychom zapomínat ani to, že hlavním hnacím mechanismem demografické proměny Ameriky v posledních padesáti letech byla legální imigrace, především od spáchání onoho hrůzného a genocidního legislativního zločinu z roku 1965 (Hart-Cellerův zákon – pozn. překl.) Legálně nebo ne – jsou tady, okupují Ameriku a nahrazují bílé Američany.

Všimněme si také, že dokonce i „konzervativní republikáni“, kteří se ohrazují proti amnestii, zpravidla podporují navýšení tempa „legální“ imigrace – s výjimkou senátora Sessionse, který je asi tím nejlepším, co je na Capitol Hill k dostání (což není kdovíjaká pochvala). A byli to právě tito „konzervativci proti amnestii“, tolik nadšení pro další imigraci, kteří Sessionsovi „zatli tipec“, když senátor z Alabamy projevil tu opovážlivost požadovat i snížení tempa celkové imigrace. Opakuji, „řešení“ ilegální imigrace z dílny establishmentu spočívá v navýšení limitů imigrace legální do té míry, že pokusy o ilegální vstup do země pozbydou smyslu. A to je „konzervativní“ program v kostce. Co také čekat, když si kus papíru – tedy podstatu legality imigrace – fetišizujete nad něco tak zásadního jako pokrevní spřízněnost?

Je to otázka počtů. My totiž nic nemáme proti tomu, aby sem proudili lidé ze všech koutů světa, ale prostě už jsme přelidnění, plní a víc přijmout nedokážeme.

Vždycky se najdou protiargumenty (a skutečně – někteří košer konzervativci se snažili dokázat, že USA se mohou pohodlně stát domovem tří miliard (!) lidí při západoevropské životní úrovni) a navíc ani tato cesta k úspěchu nevede, protože nejvíc samozřejmě záleží na tom, kdo daní imigranti jsou. Přelidnění, stísněnost a poškozování životního prostředí pochopitelně jsou skutečnými problémy a bez ohledu na rasu pro obyvatelstvo Ameriky existují jisté limity. Ale ve skutečnosti není „argumentace přelidněním“ o jakékoliv skupině evropských imigrantů (s jejich nízkou porodností), ale spíše o rychle se množících lidech z Třetího světa. Zase je to o rase – a přelidnění prostě má posloužit jako další maska, další implicitní výmluva.

Ti imigranti mají nízké IQ! Nebudou ekonomicky produktivní! Častěji se dopouštějí zločinů!

Tedy jinak řečeno klasický HBD (Human Biodiversity, lidská biologická rozmanitost – pozn. překl.) argument. Jistě, lidé by měli mít právo tuto argumentaci vyslovit, a to co se stalo Jasonu Richwineovi, je hanebné. O to zde ale tak úplně nejde.

Jak už jsem napsal dřív:

[Frank] Salter ve své knize *On Genetic Interests* píše, že každá skupina má zájem na svém vlastním zachování bez ohledu na to, jak vysoko se tento zájem nachází – nebo jak vysoko si ostatní *myslí*, že se nachází – v sadě fenotypových znaků(?). A tak to má být, protože ne fenotyp, ale genetická spřízněnost je určující pro genetické zájmy.

Vezměme si třeba následující příklad: co kdyby naprostou většinu ilegálních imigrantů do USA tvořili **vysoce inteligentní** a kvalifikovaní Číňané? Bylo by to lepší? Vyznavači HBD by asi byli nadšení, ale faktem zůstává, že Číňané mají geneticky k Evropanům ještě dále než **mestici** (částečně evropského původu) a přicházejí z naprosto odlišné kultury a civilizace. Jejich vyšší inteligence a kázeň znamenají, že by v konečném součtu byli zdatnějšími soupeři – což je pro bílé Američany horší.

Problémem stávající ilegální imigrace – tedy tím skutečným problémem – není nízká inteligence imigrantů ani jejich další podobné charakteristiky, ale to, že *nejsou běloši*. Ano, může to znít přehnaně tvrdě a vyplašit některé lidi s HBD tendencemi, kteří často flirtují s otevřeněji rasovým smýšlením – přesto je to pravda. Pokud totiž záleží jen na „vysokém IQ“, pak by zastánci tohoto argumentu neměli mít sebemenší problém s masovou legální i ilegální imigrací Orientálců z východní Asie. Z této jejich logiky také plyne, že by vlastně neměli nic moc namítat ani proti milionům mexických ilegálů – pod podmínkou, že se budou nacházet na správné (tj. pravé) straně Gaussovy (zvonové) křivky.

Donekonečna omílat „IQ“, „vysokou kvalifikaci“, „zákona dbalost“, „k-selekcí“ nebo jakékoliv další přibližné kritérium znamená nejen vyhybat se zásadní otázce příbuznosti, ale také pozbyť veškerou oporu před rasovým nahrazením „vysoce inteligentními Asiaty“. Většina rodičů upřednostňuje vlastní děti před dětmi cizích lidí – i když tyto mohou být chytřejší, pohlednější nebo „kvalifikovanější“ než jejich vlastní. Dokud si běloši neuvědomí, že obdobná zásada platí i na úrovni skupin a populací, bude i dál docházet k maladaptivním situacím. Establishment tak jednou může klidně říct: „Hele, **chtěli jste vysoké IQ?** Několik set milionů Číňanů by strašně rádo emigrovalo do USA! A všichni jsou ‚kvalifikovaní‘ (a barevní, a potenciální voliči ‚liberálních demokratů‘). Chtěli jste je, máte je mít!“ Jak bude protiimigrační argument znít potom? Nebo budou zastánci HBD příliv vítat i s mávátkou?

Genetická spřízněnost je oním příslovečným slonem v místnosti, jehož se takřka všichni účastníci imigrační debaty – i mnozí z těch, kteří se pokládají za „rasově uvědomělé“ – rozhodli předstírat nevidět. Je to „argument, který si netroufá vyslovit své jméno.“ Snad alespoň tady na TOO však budeme pokračovat v jeho vyslovování. Rád bych vytyčil (možná kontroverzní) pozice: (1) na příbuznost zaměřený rasialismus a z HBD vycházející pseudorasialismus bojují o prostředí totožné niky, (2) jedině prvně jmenovaný zajišťuje adaptivní reakce a (3) *převažující* důraz na HBD v konečném účtování bělošským rasovým zájmům škodí.

Důraz na spřízněnost jde až k jádru celé věci a také obratem shazuje ze stolu všechny typy argumentace podobné těm předneseným Ronem Unzem v „His-Panic“ i **všechny propracované protiargumenty**. Na vyvracení Unzových argumentů není apriorně nic špatného, jestliže se mýlí – ale není to základem pro odpor (či podporu) imigrace. Skuteční odpůrci „unzismu“ by měli přestat hrát podle „přibližných pravidel“ a posunout branky celé debaty. Jakou vůbec mají výmluvu? O pojmu genetických zájmů se na internetu debatuje už aspoň deset let. Bojí se snad někdo, že „ultimátní“ argumenty „odeženou konzervativce“? Pokud ano, bylo by to jen a jen dobře (viz bod č. 6 níže)

Amnestie poškodí ekonomiku, bude stát biliony! Protiargument zastánců amnestie pak zní, že amnestie spojená s navýšenou (především „vysoce kvalifikovanou“) legální imigrací naopak „pomůže hospodářskému růstu“.

Argumenty obou stran jsou v tomto případě prachmizerné - podstatně horší než tři předcházející. Hospodářský růst totiž zastánci této teze berou za jakousi zbožštěnou abstraktní veličinu, jíž je záhodno se kořit bez ohledu na další dopad na lidi. Případně pak ekonomiku vnímají z čistě hyperindividualistické perspektivy, kdy jediným zájmem zůstává, jak dané opatření ovlivní finanční okolnosti člověka, zcela bez zřetele k všem ostatním nákladům, včetně těch uvalených na společnost/vlastní skupinu, jež ovlivní daného člověka i všechny příslušníky jeho národa.

I proto souhlasím s **Gregem Johnsonem a Robertem Starkem**, že pravice musí dekonstruovat mem „volný trh a kapitalismus jsou automaticky dobré“ a místo něj předložit rasově prospěšnější alternativy. Přestože se musím „sociálním kreditem“ zabývat trochu podrobněji, než jej s čistým svědomím dokáži plně podpořit, přinejmenším na první pohled se jeví o mnoho lépe než stávající systém, jež **levantinským miliardářům** fakticky dovolil ovládnout americký sociální, ekonomický i politický systém. **Smyslem ekonomiky by mělo být sloužit zájmům národa; „konzervativci“ bohužel namísto toho prosazují opačnou myšlenku, tedy že národ existuje jen proto, aby sloužil ekonomice.**

Jestliže chcete pochopit, o co *skutečně* jde v imigrační debatě, přečtěte si toto. Cituji:

Jakákoliv rozvaha náklady vs. prospěšnost imigrace - nebo i multirasová společnost jako taková - musí zcela bezpodmínečně vzít v potaz náklady způsobené na nejzákladnější a nejosobnější lidské úrovni. Lidé konec konců jsou živoucí organismy a „ekonomický růst“ a další otázky mají význam jen do té míry, do jaké ovlivňují skutečné, živé lidi a jejich zájmy. Národ nemá „prospěch“ z „X“, pokud má „X“ za následek uzurpaci a výměnu tohoto národa jinými v rozsahu, který se fakticky rovná masovému vyvražďování.

Geneticky totiž masová cizí imigrace není nic jiného než genocida. Tím pádem multikulturní a multirasová společnost, jež dohlíží na spořádaný demografický zánik své většinové populace, praktikuje genocidu. Těmto skutečnostem se nikdo zodpovědný nemůže vyhnout.

A národ (ani kterýkoliv z jeho příslušníků, ať už tuto příslušnost přiznává či nikoliv) vlastně nakonec ani nemůže těžit z „hospodářského růstu“, pokud jej nahradí jiný. Můžeme ostatně tuto argumentaci dovést až do krajnosti. Řekněme, že by bylo se 100% jistotou prokázáno, že Amerika může dosáhnout maximálního hospodářského růstu nahrazením všech bělochů totožným množstvím vysoce inteligentních Číňanů. Ano pane, Amerika zažije konjunkturu jako nikdy předtím! Ale bílí Američané z ní prospěch mít nebudou, že ne?

Život je to zásadní. Jako lidé vnímáme – nebo bychom aspoň vnímat měli – lidský život jako to základní. Ideály následují, existují až jako druhotní průvodci života. Bez života obdařeného vědomím by nebylo ani ideálů. Jestliže mem (např. „ekonomika nade vše“) povede k vyhnutí skupiny, jež v něj věřila, pak zanikne i tento mem samotný.

Vraťme se ale k otázce IQ a věnujme se na moment konceptu „kognitivního elitářství“ – tedy ideje, že nejdůležitější není příslušnost k rase/skupině, ale inteligence a kvalifikovaná produktivita. Jak uvidíme, argumentace se v tomto případě velice podobá té ekonomické.

Nevyřčeným východiskem kognitivního elitářství jsou rozdíly jednotlivců i skupin v intelektuálních schopnostech, jež nevyhnutelně vedou k odlišným výsledkům. Tím pádem má tento „ideál“ svůj základ v skutečných, živých lidech z masa a kostí. Jinak řečeno je ideál kognitivního elitářství odvozen z lidských kognitivních schopností, jež jsou na oplátku produktem geneticky zakódovaných informací. A jaké že tedy jsou domnělé výhody kognitivního elitářství? Podle svých zastánců by vedlo k lepší technologii, průlomům na poli medicíny, civilizačnímu pokroku atd. – což lze shrnout jako vylepšení kvality života národů, jež tento ideál přijmou.

Dobře, kvalita života. Tím pádem nejen že je lidská kognitivní schopnost vytvářet mentální modely ideální budoucnosti příčinou ideálu kognitivního elitářství, ale v konečném důsledku se vyznavači tohoto ideálu také stávají objekty působení tohoto konceptu. Ideál vytvářejí lidé z masa a kostí a jeho smyslem je ovlivnit jiné živoucí lidi – adaptivní je však pouze tehdy, když slouží nejhlubším evolučním zájmům svých vyznavačů. Lidské zájmy jsou tedy tím zásadním a ultimátním pro ideál kognitivního elitářství – stejně jako to platí pro kterýkoliv jiný ideál, krédo či mem.

To vysvětluje, proč v podstatě nemá smysl mluvit o tom, co „je dobré pro Ameriku“ nebo „co je dobré pro Američany“. Z lidského pohledu je totiž Amerika koncept, nikoliv živý organismus, proto není základní příčinou, účinkem ani – což zde má relevanci – hlavním cílem účinků. Američané skutečně jsou lidé z masa a kostí, ale „Američan“ je **definován ústavně**, nikoliv geneticky. A tak může mít „Američan“ geneticky blíže k příslušníkovi jiného národa než svému „spolu-Američanovi“. Je-li nejzákladnějším předivem života genetická informace (což platí), pak je relativní genetická podobnost tím nejzásadnějším a ultimátním, zatímco **ústavní definice** identity – sama také lidský výtvar – je až druhotná. Proto dává největší smysl mluvit o tom, jak daná věc ovlivňuje genetické zájmy na biologickém kontinuu vymezeném genovou frekvencí: já, rodina, etnická skupina (*ethny*), metaetnická skupina, lidstvo atd.

Když se tedy vrátíme k ekonomice – je-li cílem „hospodářského růstu“ „vylepšení kvality života“ (a jaký jiný konečný cíl by mohl a měl mít?) pak musíme označit za naprosto prvořadý život. Čí život? Nu – „Američanů“. Jsou ale zájmy všech Američanů totožné? Samozřejmě že ne. Značně odlišné etnické skupiny, z nichž se skládá „americký národ“, mají velmi odlišné zájmy (ať už existenci těchto zájmů uznávají či nikoliv). Jakýkoliv program, jenž povede ke snížení relativního demografického zastoupení bělochů v Americe – s následnými druhotnými účinky na bělošské sociopolitické zájmy dokonce nad rámec základní otázky genetických zájmů – tak není bez ohledu na svá jakákoliv další případná pozitiva dobrý pro bělošské

Američany. Závisí-li „hospodářský růst“ na výměně bělochů (což je naprosto absurdní, ale představme si, že tomu tak skutečně je), pak se holt budeme muset spokojit s o něco méně výkonnou ekonomikou, že ano? Existence a kontinuita přebíjejí ekonomiku. Jsme lidé z masa a kostí, ne elektronické bankovní účty. Naše fundamentální zájmy coby lidu stojí na prvním místě.

Je to otázka kultury.

Tady se dostáváme k tomu skutečně důležitému. Kultura náležející k dané Civilizaci (s velkým „C“) je nanejvýš důležitým, dokonce nejdůležitějším následujícím (*proximate*) zájmem. Nelze ji však oddělit od rasy a můžeme říci, že rasa přebíjí kulturu (viz argumenty k ekonomice uvedené výše). Mluvit o rase a kultuře v tom smyslu, že jedna „přebíjí“ druhou, ale nedává smysl, protože jsou vzájemně neoddělitelně spojené. Kultura není statická, mění se a roste na základě vkladu svých tvůrců. Kultury jsou výtvorem určité etnické skupiny a fakt, že příslušníci jiné etnické skupiny dokáží napodobit některé prvky dané skupiny (např. Orientálci a klasická hudba), neznamená, že cizinec patří k této kultuře, může ji zachovat a především pak vytvářet nové kulturní artefakty, jež by skutečně náležely této Kultuře/Civilizaci. A naopak: kulturní artefakty, jež se podílejí na prostředí a tím pádem vyvíjejí selektivní tlaky, ovlivňují rasu. Někteří dokonce hovoří o Rase-Kultuře. Bez ohledu na pojmenování a sémantiku je však důraz výhradně na kulturu, bez přihlídnutí ke skutečnému původu lidí tuto kulturu praktikujících, maladaptivní a zavání podobně kradným „implicitním běloštvím“ jako ostatní zmíněné argumenty.

Imigrace ztěžuje republikánům vítězství ve volbách, což ohrozí zachování „konzervativních zásad“.

Relevantní jsou zde všechny výše uvedené argumenty. Politické strany a ideologie jsou užitečné jen do té míry, v jaké slouží rase-kultuře. Byla by snad rasová výměna přijatelná, kdyby afro-asijsko-latinskoamerické masy bylo možné obrátit ke „konzervativnímu republikánství“? Nerasové ideály zase a znovu ústí k maladaptivnímu nerasovému chování.

A od bezrasových konzervativců, jejichž stupidita a nevědomost často vyráží dech, bychom beztak už tak nějak ze zásady neměli očekávat mnoho užitečného. Vezměme si jako příklad American Conservative Union (ACU), která amnestii zdůvodňuje takto (zvýraznění je ve všech případech moje):

Návrh obsahuje mechanismy, jak zajistit bezpečnost hranic i vnitrozemí ještě předtím, než bude jakémukoliv imigrantovi přiznán permanentní legální status.

V den vydání článku jsme si mohli přečíst, že dodatky, které by skutečně zakotvily podmínky, jež jsou podle ACU součástí zákona, byly zamítnuty:

Dalších jedenáct dodatků bylo zamítnuto nebo staženo, mnohé z nich byly republikánské pokusy posílit ostrahu hranic způsobem dalece přesahujícím opatření zakotvená v návrhu...

Mezi odmítnutými dodatky byl mj.:

...dodatek (senátora za lowu Chucka Grassleyho) žádající po Obamově vládě dosažení plné kontroly nad ilegální imigrací na všech úsecích americké hranice ještě předtím, než bude vůbec možné uvažovat o přiznání legálního statusu lidem bez dokladů, momentálně se zdržujících v USA.

Toto je podle ACU už součástí legislativního návrhu. **Není.**

Jeho veličenstvo senátor Chuck Schumer ke Grassleyho rozpačitému pokusu nejprve před legalizací „zajistit“ bezpečnost řekl:

„Tento dodatek by nastavil laťku tak vysoko, že by fakticky znamenal odklad na neurčito“ legalizace 11 milionů.

Dále se dočítáme, že:

Výbor zastavil **Cruzovu** iniciativu odložit legalizaci statusu ilegálních imigrantů, dokud nebude přijato 40 000 nových pohraničnicků ke stávajícím 21 000. Podle odpůrců by to stálo až 40 miliard dolarů a trvalo deset let.

Dobrá práce, ACU!

Jak ale dobře víme, tupost a **zbabělost** jsou typické konzervativní vlastnosti, díky nimž v posledních desetiletích kráčí od porážky k porážce. Mělo by nám záležet na tom, jestli **tihle klauni** „přijdou o moc“ následkem amnestie, pro kterou sami horují? Nemyslím si. Republikánský establishment a konzervativní hnutí ve skutečnosti figuruje na předních pozicích seznamu nepřátel bělošských zájmů. Z jejich opakované zrady bělošské voličské základny je to naprosto jasné. Neměli bychom tak nikdy směšovat rasové zájmy se zájmy jakékoliv politické strany nebo ideologie, již přestane záležet na základních požadavcích a tématech svých stoupenců.

Konzervatismus je špatný vtip a slepá ulička. Je-li válka „politika vedená jinými prostředky“, pak musí tato poučka platit i obráceně: politika je válka. A války nakonec vždy rozhodují

ofenzivy, ne jen obrana sama o sobě. Filozofické základy konzervatismu jsou však zcela defenzivní; je to Buckley a spol., kteří křičí na dějiny „stát!“ – jen aby je zaplavila přílivová vlna změny. Místo aby se pravice snažila dějiny zastavit, musí je tvořit. Nečekám od příslušníků **Konzervatismu s.r.o.**, že to pochopí, jim ale tyto řádky beztak určeny nejsou.

Navíc si nedělejme žádné iluze: Ať už tento konkrétní zákon o amnestii dopadne jakkoliv, prohráme tak jako tak. Nejen proto, že **mezi narozenými dětmi už dnes menšiny početně převyšují bělochy**, jakkoliv bychom na tento klíčový střípek informace nikdy neměli zapomínat. Dojde-li ke schválení amnestie, nejen že se z ilegálů stanou občané, ale bez realistické šance na vynucování zákonů (na což si můžete bez obav vsadit) prostě začne bez odkladu růst další nová skupina ilegálů čekajících na další amnestii – a ruku v ruce s tím budeme čerpat i dobrodiní „legální“ barevné imigrace. Jestliže amnestie neprojde, pak se její stoupenci přeskupí a pokusí se o ni třeba za pět let a budou tlačit, dokud neprosadí svou. Nemůžeme totiž čekat, že by někdo – včetně „konzervativců“ – navrhnul, abychom se ilegálů zbavili. Zůstanou tak či onak, ať už bude amnestie schválena dnes nebo za pár let.

Přesto však má smysl se problematikou imigrace zabývat, protože nabízí názornou příležitost k „osvětě“ a podtrhnutí faktu, že tím hlavním skutečně není legalita, inteligence, ekonomika, životní prostředí ani cokoli jiného, ale rasa a genetické zájmy. Důležitý je demografický poměr bělochů a nebělochů, všechno ostatní pak je jen balast, který tento fakt zakrývá. Protože za současné situace ilegálové nikam nepůjdou a amnestie tak působí spíš jako otázka „kdy“ než „jestli“, otevřeností a explicitou vlastně nemáme co ztratit. Jistě, „konzervativci“ budou kvíčet, že „sabotujeme jejich práci“ – ale jejich úsilí za vyšší tempo legální imigrace není naší misí. Naším úkolem je udělat to, co je třeba – bez ohledu na to, jestli to ztíží práci nerasovým odpůrcům amnestie. Zas a znovu musíme opakovat, že nezáleží na tom, jak se imigrant do země dostane, jak chytrý je nebo není, co dokáže vykonávat za práci nebo jestli zvýší HDP – jde o rasu. RASU. Rasu a genetické zájmy.

Téma imigrace také dobře poslouží jako příslovečná sůl do ran nemyslicích bělošských voličů Republikánské strany, aby naplno pocítili další zradu „své“ partaje. Co je v souvislosti s popsaným třeba vykonat na politickém kolbišti, bude tématem budoucí eseje, až se toto téma tak či onak rozhodne.

Shrnutí: Jde o rasu nebo rasu-kulturu a genetické zájmy – které ale v delším časovém horizontu dokáže ochránit jedině nepokryté „bělošství“. **Dokud nebudeme schopni mluvit jako běloši o vlastních rasových zájmech, nemůžeme zvítězit.** A všechny uvedené argumenty nejsou v konečném účtování k ničemu, pokud neslouží těm nejdůležitějším zájmům.